

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 10 (169) грудень 2021 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

Звіт ректора

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка 22 грудня відбулися збори трудового колективу, на яких ректор звітувала про діяльність університету у 2021 році. Професор Галина Киричук представила учасникам аналіз економічної, освітньої, наукової, культурної, міжнародної діяльності університету за рік, що минає.

Університет представлений в 10 різних рейтингах. У консолідованому рейтингу ЗВО України ЖДУ імені Івана Франка увійшов до сотні кращих і посів 92 місце серед 242 ЗВО. А також вперше увійшов у міжнародний рейтинг U-Multirank і зайняв 2 позицію в регіоні та 23 в Україні. Приємною тенденцією є те, що ЖДУ підвищив свої показники в рейтингу вступу, має приріст показників в базі Scopus, 1 місце в регіоні в рейтингу репозитаріїв.

Вступна кампанія цього навчального року в цілому була успішною. Кількість вступників з 1-2 пріоритетом у порівнянні з 2020 роком зросла, що свідчить про довіру до закладу і свідомий вибір абітурієнтів. Середній конкурсний бал при вступі до університету виріс до 162,2 бали. Найпопулярнішими спеціальностями серед вступників виявилися «Журналістика», «Германські мови та літератури (переклад включно), перша — англійська», «Дошкільна освіта», «Біологія», «Психологія», «СО Українська мова і література», «Початкова освіта»,

«СО Історія», «Право», «Спеціальна освіта. Логопедія». Чутливим залишилося питання втрати контингенту при переході з рівня «бакалавр» на «магістр».

Вперше було здійснено набір у 10 клас до Наукового ліцею Житомирського державного університету імені Івана Франка, у якому навчання ведеться за трьома напрямками.

«Інтермарум: історія, політика, культура» зайняло 2 місце у загальному рейтингу.

Завдяки плідній науковій співпраці викладачів та студентів маємо 15 переможців II етапу Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт, 2 стипендіати програми «Завтра. UA», 3 переможці конкурсу «Мистецтво жити разом—2021».

Упродовж 2021 року в ЖДУ реалізувалися 59 міжнародних угод із 16 країнами світу. Підписано 5 угод у рамках академічної мобільності Erasmus+. Університет відвідало 129 осіб за програмою «Запрошені професори» та «PRO Студії від професіоналів».

Університет є активним учасником життя міста та області. Пишаємося тим, що четверо франківців стали амбасадорами Житомирщини.

Студенти та викладачі університету стали учасниками 26 спортивних змагань міжнародного та всеукраїнського рівнів. Пишаємося нашими переможцями міжнародного рівня Артемом Мельником, Олександром Івчуком, Ілоною Шелест, Анною Сєзько, Романом Абрамовичем, Тарасом Хімічем, Миколою Круком!

Для ознайомлення із звітом зайдіть за посиланням - https://zu.edu.ua/office/zvit_rektora_2021.pdf

Олена Русецька,
прес-секретар університету

Українська хустка у ЖДУ

«День української хустки» відбувся 7 грудня у нашому університеті. Саме українська хустка об'єднує жіночі покоління і передається як родинна цінність від матері до доньки.

У святі української хустки взяли участь керівники університету, викладачі, співробітники та студенти багатьох спеціальностей. Це перший рік, коли в нашому університеті проходить подібний захід.

В головному корпусі університету, на другому поверсі з 10:00 до 10:45 проходила виставка український хусток, представлених інститутами та факультетами. Студенти спільно з викладачами представили різнобарвні хустки, щоб усі бажачі змогли насолодитися красою.

Згодом дійство перейшло до конференц-зали, де й продовжилось. Ведучі привітали гостей свята та запросили до вітального слова проректора з наукової та міжнародної роботи Тетяну Боцяню. «Мені надзвичайно приємно в цьому гарному залі, серед квітчастих хусток та гарно вбраних дівчат та хлопців відкривати фестиваль української хустки. Тим більш, це перший такий фестиваль в нашому університеті, хоча в нашій державі подібні фестивалі відбуваються з 2019 року».

Потім виступила завідувачка музею старожитностей Марія Масловська. Пані Марія детально розповіла присутнім про історію української хустки. «Якщо ми звернемося до історії української хустки, то спочатку вона називалась намітка або завивало. Ще в XI ст. Київська Русь знала намітку, а княгині ходили в шовково-вишиваних намітках. Прості українські жінки самі прали собі хустки з льону або

конопель. На них жінки вишивали те, що бачили навкруги, тобто природу, різні квітки, такі як маки, чорнобривці, дзвіночки». Також пані Марія зауважила, що на хустах рідко зустрічався орнамент голубів або півників.

Директорка музею розповіла, чому хустка має чотири кінці. Чотири кінці означає чотири стихії, яким поклонялися наші предки — земля, вода, повітря і вогонь.

Тернова хустка була у кожному українському будинку на різні свята: Різдво, Великдень, Благовіщення й Покрову. По хустці можна було визначити майновий стан жінки, наприклад, бідніша жінка не могла купити собі яскраву хустину й, зазвичай, сама шила й прикрашала собі головний убір. Темні хустки носили старші жінки, зазвичай на похорон й в піст. Більш яскраві хустини вдягали молоді дівчата. Також цікавим фактом є те, що заміжній жінці гріх було ходити з непокритою головою, бо вона порушувала традиції і могла накликати біду на свій рід.

Згодом, за програмою фестивалю, студенти та учасники дійства співали народні українські пісні та розповідали вірші про хустку.

Завідувачка кафедри української мови Галина Гримашевич розказала про те, що вона об'їздила понад ста сіл Полісся та дізналась, як називали хустку в різних селах. Вона нараховувала понад 300 назв хусток. Звісно, вона поділилася своїми знаннями з учасниками фестивалю. «Хустку, яку носили в повсякденному житті, називали: опинка, опинянка, опиначка, напинка, накидка, куталка, заматака, плечовка, памачка, валяна хустка,

ткана хустка тощо. На кінці хустки є тюрочки, які в народі називали китиці, китухі, махри, махре, торочки. Звісно, хустки виготовлялися з різних матеріалів, яким теж давали свої назви: з конопель — конопляна, конуплянка, коноплюшка; з льону — портна хустка, портнянка, ляничка, лянкова, полотняна».

Наступним був майстер-клас Марії Масловської «Українська хустка в гардеробі сучасної жінки». Вона показала, як зав'язували хустки заміжні жінки, молоді дівчата, в повсякденному житті, на свята та на весілля. Всім бажаним Марія Масловська зав'язала хустку за певними традиціями.

Завершилось свято тривалою фотосесією, а в 15:00 було запущено члендзг «Сучасна жінка в українській хустці».

Фотозвіт за посиланням - <https://www.facebook.com/zu.edu.ua/posts/1939682746193680>

Влада Мартинович,
Маргарита Кубай

Дорогі колеги-франківці! Широ вітаю вас з прийдешніми святами!

У цей передсвятковий час ми маємо змогу переглянути рік, що минає, згадати усі приємності, події, подумати про досягнення, проаналізувати невдачі і винести уроки, спланувати новий рік, подбати про своїх рідних і близьких.

Протягом року у нашій університетській родині вирувало насичене життя, сповнене подій та напруженої праці. Ми ставили перед собою мету, йшли до неї, приймали нові виклики. Цей рік подарував нам новий професійний і життєвий досвід, радість зустрічей і відкриттів, перемог і досягнень. Ми знайшли нових друзів і партнерів, разом з якими маємо щирі надії втілити чимало задумів і добрих справ. Для усіх нас рік був різним, але в одному переконана, що ми стали СИЛЬНІШИМИ!

У новий рік ми входимо із новими сподіваннями — на добрі зміни, на краще життя для себе, своїх родин та рідної України. Нехай же новорічні та різдвяні свята наповнять серця життєдайною вірою та всеперемагаючою любов'ю, принесуть у кожному оселю родинне тепло, мир і злагоду, щедро обдарують міцним здоров'ям, добробутом та Господньою ласкою!

Бажаю бути для своїх рідних щедрими чарівниками, які приносять радість свята, віру у диво, щастя в очах. Нехай у кожного стане сил і бажання втілювати свої мрії в життя!

З Новим роком та Різдвом Христовим!

«Наше Різдво» Жданова Олександра

Завжди ваша Галина Киричук

НАГОРОДИ ТА ВІДЗНАКИ

На вченій раді університету, що відбулася 26 листопада, ректорка Галина Киричук та голова вченої ради Віктор Мойсієнко вручали відзнаки працівникам нашого університету.

Ректорка урочисто вручила **Андрію ЛАЙЧУКУ**, тренеру-викладачу триатлону, випускнику аспірантури кафедри педагогіки ЖДУ імені Івана Франка, диплом доктора філософії зі спеціальності 015 Професійна освіта.

Франківці щиро вітали ювілярів. За бездоганну сумлінну працю, високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків були нагороджені почесними грамотами ЖДУ:

- **Леонід ДАНЧУК** — професор кафедри мистецтвознавства;
- **Анатолій МАКСИМЧУК** — старший викладач кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;
- **Віктор РУДНИЦЬКИЙ** — майстер виробничого навчання Центру доуніверситетської освіти та освіти дорослих;
- **Володимир ЧУМАК** — проректор з навчально-методичної та виховної роботи;
- **Андрій ЗОРНИЦЬКИЙ** — доцент кафедри англійської філології та перекладу;
- **Людмила ОБУХ** — кандидатка мистецтвознавства, завідувачка кафедри мистецької освіти.

З листом до університету звернулася неурядова організація «Сучасний формат» з висловленням щирої вдячності **Ірині ЯЦИК**, доцентці кафедри образотворчого мистецтва та дизайну, за участь в якості експерта під час перегляду та обговорення документальних стрічок на XVIII Міжнародному мандрівному фестивалі про права людини Docudays.UA

У листі від «Фонду німецької економіки з міжнародного співробітництва в Україні» висловлюється вдячність **Тетяні БОЦЯН**, проректорці з наукової та міжнародної роботи за комунікацію, оперативне вирішення питань та відповідальне відношення до приїзду німецького експерта пана Жан-Марі Февре.

Фотозвіт за посиланням - <https://www.facebook.com/zu.edu.ua/posts/1931697610325527>

У ЖДУ імені Івана Франка 22 грудня відбулися збори трудового колективу, на яких ректорка Галина Киричук вручила нагороди викладачам.

Широ вітаємо **Ларису КАЛІНІНУ**, кандидатку педагогічних наук, професорку кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти, з отриманням ордена княгині Ольги II ступеня.

Нагрудним знаком Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти» відзначена **Нінель СИДОРЧУК** — докторка педагогічних наук, професорка кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління.

Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України нагороджена **Наталія КОЛЕСНИК** — кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри образотворчого мистецтва та дизайну.

Грамотами Міністерства освіти і науки України відзначені:

- **Галина ГРИМАШЕВИЧ** — кандидатка філологічних наук, доцентка, завідувачка кафедри української мови та методик її навчання;
- **Ольга РУДНИЦЬКА** — кандидатка юридичних наук, доцентка, завідувачка кафедри права.
- Подяки Міністерства освіти і науки України отримали:
- **Вікторія БІЛЯВСЬКА** — кандидатка філологічних наук, доцентка, завідувачка кафедри англійської філології та перекладу;
- **Ольга ВАСИЛЕНКО** — кандидатка біологічних наук, доцентка кафедри екології та географії;
- **Руслана ВЛАСЕНКО** — кандидатка біологічних наук, доцентка кафедри екології та географії;
- **Алла ГАРЛІНСЬКА** — кандидатка біологічних наук, доцентка, завідувачка кафедри медико-біологічних дисциплін;
- **Альона ГИРИНА** — начальниця навчально-методичного відділу;
- **Віктор КИРИЧЕНКО** — доктор психологічних наук, професор кафедри соціальної і практичної психології;
- **Іван КОНОВАЛЬЧУК** — доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри дошкільної освіти та педагогічних інновацій;
- **Інна КОНОВАЛЬЧУК** — кандидатка педагогічних наук, старша викладачка кафедри початкової освіти та культури фахової мови;
- **Наталія КУСЯК** — кандидатка хімічних наук, доцентка кафедри хімії;
- **Тамара ЛИТНЬОВА** — кандидатка педагогічних наук, доцентка, завідувачка кафедри іноземних мов і новітніх технологій навчання;
- **Валентина ПІДГУРСЬКА** — кандидатка педагогічних наук, доцентка кафедри початкової освіти та культури фахової мови

Ректор урочисто вручила атестати доцентів **Ірині МОСІЙЧУК**, кандидатці економічних наук, старшій викладачці кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи та **Ірині ПОЙТИ**, кандидатці економічних наук, доцентці кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи.

Фотозвіт за посиланням - <https://www.facebook.com/zu.edu.ua/posts/1950769335085021>

Щирі вітання нагородженим! Успіхів у подальших втіленнях наукових та професійних задумів!

Прес-служба університету

Перемога у конкурсі «Бренд Року»

«Бренд Року» — це щорічний Всеукраїнський конкурс. Студентка ННІ педагогіки спеціальності «Сценічне мистецтво» Валентина Якимчук бере участь у ньому вже вдруге. Першого разу вона посіла 2 місце, а цього разу здобула диплом 3-го ступеня. Окрім того, організатори конкурсу висловили подяку керівниці Валентини Якимчук, завідувачці кафедри мистецької освіти Людмили Обух за професійну підготовку учасників та особистий внесок у розвиток культури України.

Редакція зустрілась з Валентиною та поставила їй декілька запитань:

- Наскільки нам відомо, «Бренд Року» - не єдиний конкурс, в якому Ви брали участь?

- Так, це вже не перший мій конкурс і, думаю, не останній. Крім цього конкурсу я двічі брала участь в «Романівських зорях» (це конкурс мого населеного пункту).

- Що Ви представляли на конкурсі сучасних мистецтв «Бренд Року»?

- Цього разу на конкурсі я представляла пісню гурту Бумбокс «Люди».

- Що надихало Вас під час підготовки до конкурсу?

- Під час підготовки до конкурсу мене надихали мої викладачі вокалу, які були і є моїми взірцями, прикладами для мотивації. Дивлячись

на них, мені хочеться працювати все більше і більше та досягати все більших результатів.

- Що Ви можете сказати про конкуренцію між учасниками конкурсу?

- У моїй категорії було 9 конкурсантів, тому конкуренція була дійсно велика. Кожен з нас демонстрував щось особливе: хтось, співаючи, пританцював; хтось дивував образом та макіяжем; хтось дивував манерою співу. Саме завдяки своїй манері співу я змогла підкорити журі та вибороти 3 місце. Шкода, що не перше, проте я не розчаруюсь,

адже головне не перемога, а участь в конкурсі.

- Який внесок у перемогу мала допомога та підтримка Людмили Обух?

- Пані Людмила зробила для мене дуже багато. Поки я готувалась до конкурсу, вона стала для мене другою мамою. Під час репетицій ми могли посміятись, поплакати (лише від щастя), поговорити про теми, які нас хвилюють, і все це протягом двох тижнів. Я дуже вдячна пані Людмилі, адже саме з її підтримкою та вірою в мене, я змогла виграти.

- Які були Ваші враження від виступів малечі на конкурсі? Що Ви можете їм порадити?

- Цей конкурс був не лише співочий, а й танцювальний. І коли я дивилась на те, як танцює малеча, як вона рухається, то була приємно вражена, адже діти, яким від п'яти до дев'яти років, можуть виробляти таке, що я не можу у свої 17 років. Це мене вкотре переконало, що Україна справді має талант, адже те, що представляли діти на сцені, не кожен дорослий зможе зробити. Я хотіла б порадити малюкам, щоб вони ніколи не здавалися, не втрачали свого натхнення і йшли до своєї мрії, адже вже зовсім скоро вони стануть дорослими та зможуть підкорити головні сцени країни.

Юлія Юрчук,
Тетяна Голішевська

Успіх журналу «Інтермарум, історія, політика, культура»

Нещодавно міжнародна наукометрична база даних «IndexCopernicus» оприлюднила рейтинг наукових журналів за 2020 р. Наукове періодичне видання нашого університету «Інтермарум: історія, політика, культура» отримав надзвичайно високий рівень індексу ICV (IndexCopernicusValue), результат склав 95.64. Журнал включено до індексу академічних журналів Європи з гуманітарних та соціальних наук «ERIH PLUS», до міжнародних наукометричних баз даних та пошукових систем «BASE» (BielefeldAcademicSearchEngine) - міждисциплінарна пошукова система для наукових інтернет-ресурсів, створена Університетською бібліотекою Білефельда (Німеччина). Журнал використовує технології «DigitalObjectIdentifier» — асоціація «CrossRef» підтримує спільну всесвітню службу взаємної цитованості, яка функціонує як своєрідний шлюз між електронними платформами видавців.

У спеціалізації «History» серед усіх українських журналів видання нашого університету посіло 2 місце у загальному рейтингу журналів за 2020 р. Про успіх журналу редакція вирішила поговорити з викладачами університету, які пов'язані з журналом «Інтермарум: історія, політика, культура» - Тетяною Боцян (проректоркою з наукової роботи), Вікторією Венгурською (завідувачкою кафедри історії України) та Антоном Сичевським (кандидатом історичних наук).

Базову інформацію про журнал розповіла Тетяна Боцян.

- Пані Тетяно, хто є засновником журналу «Інтермарум, історія, політика, культура»?

- Засновником журналу є Житомирський державний університет імені Івана Франка.

- В якому році журнал розпочав свою діяльність?

- У 2014 році.

- Хто є головним редактором журналу?

- Відповідальним редактором є

зайняло 2 місце у загальному рейтингу, як вам це вдалося?

- За 2020 рік ми підготували два номери журналу і майже на 100% статті були англomовними. Я думаю, що саме цей аспект став найбільш вагомим для підвищення рейтингу нашого журналу. Є ще один момент – оскільки наукометрична база польська, кожна стаття містить розгорнуту польськомовну анотацію. До редакційної ради нашого журналу входять 8 іноземних членів - представники німецьких університетів, американських наукових структур, польська професура, що зумовлює високий рівень рецензування наукових статей, які надходять до нас. Я думаю, що ці аспекти в комплексі були належним чином оцінені людьми, які стоять за цією наукометричною базою. Успіх нашого журналу не був би можливим

без допомоги та підтримки наших колег з інституту іноземної філології, зокрема декана Марини Полховської та колишнього завідувача кафедри Вікторії Жуковської – члена колегії нашого журналу. Саме завдяки нашим колегам ми маємо високий рівень англomовних текстів. У минулому році відповідальним секретарем став Антон Сичевський – доцент нашої кафедри. Він дуже багато часу й уваги приділяє інтерфейсу нашого журналу, його електронному вигляду. Саме завдяки йому сторінка журналу набула більш пристойного вигляду, що

також спрацювало на рейтинг.

Про оновлення і рейтинг журналу за 2020 рік детально розповів заступник редактора, кандидат історичних наук Антон Сичевський.

- Що було змінено у дизайні сайту журналу?

- Було оновлено сам дизайн сайту журналу, було змінено зовнішній вигляд, меню навігації, зроблено бокову праву панель, на якій розміщено посилання на ISSN, меню вибору мови, логотипи з лінками на сторінки журналу у міжнародних наукометричних базах даних та пошукових системах, покли-

кання на сайт видавця та польського партнера, а також розміщено меню інформації для читачів, авторів і бібліотекарів. Нижню частину сайту - розміщено логотип журналу та навігаційне меню.

- Який рейтинг журналів 2020 року?

- Першу сходинку отримав «Східноєвропейський історичний вісник» (ICV 2020=100.00). Друге місце зайняв наш журнал (ICV 2020 = 95.64). Третє місце – журнал «Ідеологія та політика» (ICV 2020= 94.40). Четверту позицію займає «Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Історія» (ICV 2020 = 88.70). П'яте місце – журнал Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького «Український селянин» (ICV 2020 = 84.13).

Дарина Весельська

ПОЧЕСНІ АМБАСАДОРИ ЖИТОМИРЩИНИ

На початку грудня Житомирська обласна рада присвоїла почесне «Почесний амбасадор Житомирщини» 12 житомирянам, серед яких четверо франківців: Ірина Шинкарук — доцентка кафедри мистецької освіти, українська співачка, телеведуча, режисерка, народна артистка України, президентка Міжнародного фестивалю мистецтв «Пісенний Спас»; Петро Авраменко — доцент кафедри мистецької освіти, український актор, режисер театру та кіно, громадський діяч, заслужений артист України; Сергій Стельникович — доктор історичних наук, професор кафедри історії України, автор наукових досліджень з історії Поліської Січі та Олевської республіки та Артем Мельник — студент факультету фізичного виховання та спорту, чемпіон

світу та Європи, володар Кубку світу з кікбоксингу, майстер спорту України міжнародного класу з кікбоксингу. Редакція вирішила поставити їм кілька запитань.

Найбільш лаконічним був чемпіон світу Артем Мельник:

- Я займаюсь кікбоксингом. Думаю, що мене обрали амбасадором як людину, що прославила наш край на увесь світ в галузі спорту. Напевно, це звання буду носити цілий рік.

Детальніша розмова відбулась з професором Сергієм Стельниковичем.

- Пане Сергію, поясніть нашим читачам, що таке амбасадор?

- Амбасадори – це авторитетні особи, які, опираючись на свій досвід та професійні знання, допомагають створити привабливий імідж свого регіону на рівні власної держави та міжнародному рівні, сприяючи всеосяжній промоції регіону.

- Що Ви можете сказати про

відзнаку «Почесний амбасадор Житомирщини»?

- Звання «Почесний амбасадор Житомирщини» запроваджено кілька років тому на рівні обласної влади. Його надають особам, які своєю діяльністю популяризують Житомирщину, формують його позитивний імідж як на всеукраїнському, так і на міжнародному рівнях.

- Чому, на Вашу думку, обрали саме Вас?

- Цього року звання «Почесний амбасадор Житомирщини» отримали 12 осіб у різних галузях: це і митці, і спортсмени, і громадські активісти. Важливо, що серед них уже традиційно є місце для відомих науковців, здобутки яких є широко відомими не лише на Житомирщині, а й за її межами. Цьогоріч шановне журі вирішило надати мені звання «Почесний амбасадор Житомирщини» за наукові дослідження з історії Поліської Січі та Олевської республіки. За цією проблематикою у мене наявна значна кількість наукових публікацій, у тому числі п'ять монографій. Остання з них – «Тарас Бульба-Боровець: "Ми не можемо ні на хвилину припинити нашої боротьби"» – була опублікована у 2021 році в «Парламентському видавництві» у відомій серії «Політичні портрети».

- На який час надається це звання?

- Звання «Почесний амбасадор Житомирщини» закріплюється за особою, яка повповнює ряди «Клубу Амбасадорів Житомирщини» («КАЖИ»). Ці авторитетні у своїй галузі особи сприяють науковій, культурній, спортивній, діловій та туристичній популяризації Житомирщини.

Асмик Еваян

З досвіду стажування у народного депутата

3 квітня по жовтень 2021 року я проходив стажування у депутата Верховної Ради України IX скликання Романа Лозинського – першого заступника голови комітету з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування, члена парламентської асамблеї ЄвроНЕСТ. Від самого початку на стажування зголосилося близько 400 людей. Кандидатам було запропоновано пройти 2 відбіркових завдання, за підсумками виконання яких було відібрано лише 6 стажерів, серед яких пощастило бути і мені, студентові Житомирського державного університету імені Івана Франка, здобувачу освітньої програми «Політологія».

Впродовж стажування, спільно з командою стажерів, я опановував різні аспекти законодавчої, аналітичної, комунікаційної роботи депутата, отримував цікаві домашні завдання, брав участь у воркшопі з членами команди пана Романа, знайомлячись з роботою народних депутатів «з середини». Якщо говорити про зайнятість, то це займало близько 5 годин на тиждень, залежно від тривалості занять, воркшопів, домашніх завдань тощо. Стажування аж ніяк не заважало моєму навчанню, адже відбувалося у більшості в онлайн-форматі в позанавчальний час або у вихідні дні.

Підсумковим завданням по завершенню стажування була розробка стажерами спільно з командою депутата законопроекту № 6402 від 07.12.2021 року «Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення прав громадян віком від 16 років».

Для мене це стажування стало цікавим досвідом взаємодії з народним депутатом, адже в нашому суспільстві більшість і досі вважають, що депутат – це людина з необмеженою владою. Особисто я під час стажування переконався у зворотному, адже було чимало неформального спілкування, відбулась екскурсія на засідання Комітету ВРУ з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування.

Де можна дізнатися про подібні стажування? Якщо говорити про мою історію, то я випадково побачив анонс стажування в «Сторіз» друзів в мережі Instagram. Тобто, необхідно стежити за діяльністю депутата в соціальних мережах, адже іноді випадковий репост чи пост може стати початком такої пригоди. Знайти таку інформацію на сторінках соціальних мереж, зокрема Фейсбуку, можна за покликанням <https://www.facebook.com/lozynskiy.goman>. Крім цього, я би порадив оточити себе середовищем активних людей, адже саме вони зможуть поділитися інформацією про різні можливості для молоді, зокрема і про стажування.

Рекомендую кожному здобувачу вищої освіти, не залежно від освітньої програми, слідувати за такими можливостями і спробувати цей досвід, адже пізнавши його, ми можемо змінити своє мислення і ставлення до діяльності депутатів й до суспільно-політичного життя.

Олександр Шевчук

Вікторія Венгурська, яка завідує кафедрою історії України і є доктором історичних наук.

- Хто є заступником редактора?

- Заступником є Антон Сичевський, який теж працює в цьому журналі, якщо ми говоримо про редакційну колегію. В цілому, редакційна колегія складається з науковців, які представляють не лише Україну, а й закордон - Польщу, Німеччину. Власне кажучи, цей журнал редагується і видається спільними інтернаціональними зусиллями.

Про те як вдалося отримати хороший рейтинг журналу розповіла завідувачка кафедри, доктор історичних наук головний редактор журналу Вікторія Венгурська.

- Серед усіх українських журналів видання отримало рейтинг 95.64 та

«Знай, умій, дій!» працює!

Лабораторія для активних малюків «Знай, умій, дій!» Житомирського державного університету імені Івана Франка запрошує приєднатися дітей дошкільного віку та їх батьків до on-line занять. Це оголошення ми побачили на Фейсбукі нашого університету і вирішили з'ясувати – що це за лабораторія і чим вона займається. Ми звернулися до Інни Коновальчук, кандидатки педагогічних наук, однієї із засновників даної лабораторії.

- **Розкажіть детальніше для наших читачів про лабораторію активних малюків «Знай, умій, дій!»**
- Лабораторія для активних малюків «Знай, умій, дій!» створювалась, перш за все, для того, щоб студенти педагогічних спеціальностей мали можливість під час дистанційного навчання пройти педагогічну практику та навчально-педагогічну практику. Звіти студентів і матеріали про проходження практики у лабораторії є на сторінці кафедри дошкільної освіти та педагогічних інновацій. Потенціал у цієї лабораторії дуже великий, платформу почали використовувати починаючи з 2019 року, а потім вона вийшла саме для практики, яка проходила онлайн. Кожного разу перед початком практики ми розміщуємо оголошення на різних ресурсах для того, щоб батьки зареєстрували свою дитину. Реєстраційна форма знаходиться у google-формі, вона активна в період роботи лабораторії.
- **Чи багато учасників лабораторії?**
- Зареєструвались десь 20-25 осіб - це діти дошкільного віку.
- **З котрої години починає працювати лабораторія?**
- Лабораторія працює в ті години, коли зручно батькам. Це пов'язано з тим, що необхідно, щоб хтось з дорослих підключив дитину до заняття та був поряд з дитиною. Тому на занятті присутні не тільки студенти та викладачі, які є методистами в період проходження практики, а й батьки дитини дошкільного віку.
- **З якого віку діти беруть участь в роботі лабораторії?**
- Ми залучаємо до роботи дітей з трьох років. Лабораторія намагається розділяти дітей по вікових групах.
- **Які форми занять з дітьми практикують Ваші студенти у лабораторії?**
- Студенти спілкуються з дітьми, граються з ними, розказують їм цікаві історії, показують лялькові вистави, фрагменти мультфільмів. Також з дітьми розв'язують цікаві завдання, роблять руханки, тобто застосовуються різні прийоми, форми і методи для роботи з дошкільнятами.

Інна Сковлюк,
Олександра Давидюк

Перемога на міжнародному турнірі з плавання

27-28 листопада 2021 року у місті Бровари в басейні «Купава» проходив міжнародний турнір з плавання в категорії «Мастерс» KYIV OPEN. Доцент кафедри фізичного виховання та спортивного вдосконалення Микола Крук став переможцем на дистанції 50 метрів вільним стилем в категорії 50-54 роки і виборів «бронзу» на дистанції 50 метрів брасом. Розмову з Миколою Круком розпочали з питань про деталі турніру.

- **Що означає категорія «Мастерс», в якій Ви брали участь?**
- Це категорія людей, яких, зазвичай, у нас називають «ветерани спорту». Ця категорія починається з 25 років стажу, принаймні в плаванні. Категорія «Мастерс» — це загальноприйнята категорія в Європі і світі, бо такі чемпіонати відбуваються не тільки в Україні, але ще в Європі і світі. Раз на два роки відбуваються всесвітні ігри ветеранів спорту в категорії «Мастерс». У нас в Житомирі є спортивний клуб «Житомир АКВА Мастерс», який бере участь у різного роду турнірах або чемпіонатах. Перед цим брали участь у двох чемпіонатах України. Один – у басейнах по 50 метрів, другий — в басейнах по 25 метрів. Так сталося, що на одній з дистанцій (50 метрів вільним стилем і в категорії тих, хто старше 50-ти років) мені вдалося перемогти.
- **З якою кількістю конкурентів Ви змагалися на турнірі?**
- Конкуренція завжди велика на цих змаганнях. Всього там було 320 учасників, а деякі учасники були навіть з інших країн. У моїй категорії було 8-9 чоловік.
- **Чи давно проходять ці змагання? Чи є вони в інших країнах?**
- Саме таких в інших країнах немає. Тому що це всеукраїнські ігри ветеранів спорту пам'яті Михайла Баки. Колись був такий спортивний чиновник, який дав поштовх свого часу, на початку 90-х років, цьому руху «Мастерс» в Україні. Проводячи ці ігри, ми вшановуємо його пам'ять. А в інших країнах є свої чемпіонати у цій категорії. Для того, щоб відібратися на чемпіонат Європи чи світу, потрібно пройти відбір по результатам внутрішніх чемпіонатів. Це ніби всесвітній рух, який є доволі популярним.
- **Це був Ваш перший досвід участі в турнірі?**
- Ні, не перший. В 2009 році я був учасником чемпіонату Європи, в 2012 році —учасником чемпіонату світу в Італії. Неодноразово вигравав чемпіонати України в різних категоріях. А в русі «Мастерс» я уже більше 10 років.
- **Чи збираєтеся ще раз брати участь у таких змаганнях?**

Мирослава Ігнатчук,
Ольга Христовова

- Звичайно, один із таких чемпіонатів на відкритій воді планується у Житомирі наступного року. У наступному році я хочу взяти участь у чемпіонаті Європи. Він має відбутися, якщо я не помилюся, в Угорщині.
- **Які Ваші враження від участі у цьому турнірі?**
- Враження завжди позитивні. Бо, окрім хорошого результату, який вдалося показати, це ще й спілкування з такими ж спортсменами, як і я, з якими колись в дитинстві та в юності я змагався. Тоді я був ще спортсменом дитячо-юнацької спортивної школи. І ті, з ким я зараз на доріжці басейну змагаюся, були такими ж самими 35 років тому. Отже, я не збираюся завершувати свою спортивну кар'єру.
- **Чи допомагає Ваш досвід участі у турнірах при навчанні студентів?**
- Звичайно. Я можу під час проведення лекційних і практичних занять ділитися власним досвідом. І не тільки досвідом участі у змаганнях, коли я був ще юним спортсменом, а й методами і певними умовами підготовки до турнірів. Тобто, я ділюся з ними цим досвідом, будучи практикуючим спортсменом. Намагаюся власним прикладом спонукати наших студентів і випускників університету до продовження занять спортом. Хочу показати, що після навчання в нашому навчальному закладі їх спортивна кар'єра не закінчується, а може бути продовжена.

Книжкові шедеври для бібліотеки

У рамках проекту «Повертаємо в Україну культурну спадщину» до фонду бібліотеки нашого університету надійшли нові екземпляри. Завдяки подарунку від професора Віктора Мойсієнка, книжкові полиці поповнилися новими унікальними факсимільними копіями «Віденського октоїха», «Молитовника Володимира», «Молитовника Гертруди». Ми поспілкувалися з «винуватцем» цієї події — професором Віктором Мойсієнком.

- **Хто та що стоїть за цими книжками?**
- Почнемо з того, що це вже не перший дарунок від нашого мікроколективчика. Мікроколектив – це приватна справа Ганни Горобець, яка заснувала однойменне видавництво «Горобець». Вона поставила собі за мету, після зустрічі зі мною на виставці у місті Реймс (Франція), повернути в Україну «Реймське Євангеліє» у вигляді факсиміле.

Саме там, у Реймсі, ретельно зберігається та охороняється те саме Євангеліє, пам'ятка XI ст., яке колись взяла з собою Анна, дочка Ярослава Мудрого, коли їхала одружуватися з королем Франції Генріхом I. Пані Ганна Горобець, коли побачила цю книгу, заплакала і сказала: «Як це воно так, що ця книга в Києві писана, а побачити можуть лише одиниці українців». Коли пані Ганна поверталася з Реймсу додому, то задумала будь-що повернути «Реймське Євангеліє» в Україну. Якщо не оригінал, то хоча б якісну факсимільну копію.

Ось вже 2019 року її мрія здійснилася. Це Євангеліє було повернене до України у вигляді факсиміле. До цієї знакової події я теж був долучений. На той час у Реймсі ми з колегами три дні працювали з оригіналом цієї книги. Пані Ганна, в свою чергу, знайшла подвижників, науковців, які допомогли науково обґрунтувати переклад, оформити факсимільні копії.

- **Що Ви можете розповісти про подаровані книги?**
- Це дивовижні унікальні екземпляри, які ми подарували нашій бібліотеці. Останнім разом нам вдалося повернути 9 видань. Вони розкидані по всьому світу: «Віденський октоїх» зберігається в Австрійській національній бібліотеці у м. Відень, «Лавришівське Євангеліє» - у Кракові, «Реймське Євангеліє» - у Франції.

Переможці математичного КВН

Нещодавно в нашому університеті студенти 4 курсу спеціальності «математика» організували на фізико-математичному факультеті «Математичний КВН». Перемогу в ньому здобула команда «Фіксики», добре проявивши себе аж у 12 конкурсах.

Редакція вирішила поговорити з лідером команди – Наталією Кондратюк, студенткою 4 курсу фізико-математичного факультету.

- **Чому команда називається «Фіксики»?**
- Ми намагаємось на фізико-математичному факультеті. Коли прийшли на перший курс, то у нас виникла асоціація нашого профілю та факультету з фісиками – розумними, кмітливими та дещо хитримі істотами. Ми почали так називати свою групу. Як і мультяшні фіксики, ми постійно навчаємось, тому в різноманітних змаганнях наша команда називється саме «Фіксики».
- **Як ви готувались до участі в КВН?**
- Перш за все, ми працювали в дружній атмосфері. Це стосувалося і вибору назви команди, нашого вигляду та форми, яке буде на нас під час виступу, повтор різних математичних формул, тверджень та вигадування жартів. Все це ми робили разом.
- **Чи знали ви, які конкурси вас чекають?**
- Ні, ми не знали про це, тому кожен з конкурсів ніс в собі певну несподіванку.
- **Чи складними для вас були ці конкурси?**
- Завдяки тому, що ми вже знайомі з математикою, провчившись 11 років в школі та 3 роки в університеті, то завдання не викликали у нас складнощів. Деякі з них, правда, були з певною родзинкою, тоді нам на допомогу приходила наша креативність.
- **Що зумовило вашу перемогу?**
- Я вважаю, що це сталося випадково, адже ми не ставили своєю метою виключно перемогти. Ми хотіли просто взяти участь у чомусь новому для нас, провести активно та весело час. А те, що ми набрали найбільшу кількість балів, стало для нас справжньою приємною несподіванкою.

Юлія Юрчук,
Тетяна Голішевська

А «Молитовник Гертруди» свого часу привезла до України німкеня Гертруда, донька польського короля. Вона вийшла заміж за сина Ярослава Мудрого Ізяслава. Унікальність цього Молитовника в тому, що тут є портрет родини Ярослава.

Ще одна книга, яку помилково називають «Молитовником Володимира», насправді є «Служєбником Теодоровича». Оригінал його знаходиться в Нью-Йоркській бібліотеці. Ми також видали факсиміле цієї книги

на основі якісної цифрової копії, яку зробили американці.

Шкода, проте найбільше стародавніх рукописних пам'яток у Росії, де через війну ми не можемо працювати.

- **Що Вас надихнуло до такого подарунку для бібліотеки ЖДУ?**
- Мене свого часу попросили попрацювати над дослідженням особливостей мови цих пам'яток. Мої колеги історики досліджують палеографію, мініатюри, історію цих книг, а я ж досліджую їх лінгвістичні особливості. Наприклад, мій приятель, В'ячеслав Корнієнко, який досліджує написи на стінах церков, нещодавно видав 10

томів книг з написами XI-XVIII ст. Всі вони зі стін Софіївського собору. Ці книги він презентував у бібліотеці нашого університету.

А спонукало мене те, що мовна минувшина дуже важлива для нашої держави. Потрібно, щоб українці її знали. Наприклад, білоруси, які не знають своєї історії, не стійкі до інформаційних ворогів. В українців теж є така проблема.

- **Чому саме ці книги?**
- Існує помилкова думка, що ці книги не мають жодного стосунку до української культури. Це сталося у зв'язку з неправильним перекладом, адже з англійської «old Russian» перекладається, як «давньоросійський». Тому більшість іноземців і нині вважають надбання давньоруської держави (Київської Русі) російськими. Існує хибне уявлення, що Реймське Євангеліє – «руська» книга, а це категорично не так. Необхідно зробити дослідження, правильно перекласти сучасною українською мовою, аби переконати весь світ, що «Реймське Євангеліє», «Віденський октоїх» – це надбання саме української культури. Ось ми спільно з Ганною Горобець займаємося поверненням таких цінних пам'яток.
- **А який фінансовий бік цього питання? Скільки Вам це коштувало? Ви власним коштом подарували ці книги нашій бібліотеці чи Вам допомагав якийсь фонд?**
- Ці книги дуже дорогі. Пані Ганна шукає благодійників, меценатів, які покривають витрати на різні робочі поїздки, наукову діяльність. З 2019 року вона подає дослідження цих пам'яток на Український культурний фонд, тому такі видання не продаються, а даруються бібліотекам. Ми виграємо гранти, які певною мірою покривають наші витрати.

Олександра Супрунець

Стипендії та гранти

В Житомирському державному університеті Івана Франка можливо не лише навчатись в стінах рідного університету, але й є можливість навчатися за кордоном завдяки стипендіям, у отриманні яких сприяє університет.

International Excellence Scholarship Program – являє собою одну з таких стипендіальних програм, мета якої дозволяє мотивованим студентам з гарною успішністю, що навчаються на різних спеціальностях, провести навчальний семестр за кордоном у Берліні. Ця програма дає студентам можливість покращити свої знання в німецьких університетах (HU Berlin, FU Berlin, HWR Berlin, University of Potsdam). Під час 6-місячного перебування стипендіати братимуть активну участь у житті асоціації та познайомляться із культурою Німеччини. Також студенти, які отримають можливість поїхати до Німеччини, познайомляться з німецькою культурою з перших рук під час культурних заходів та громадських зустрічей. Крім того, стипендіати беруть участь у супутніх та розвиваючих заходах програми, які вони інтенсивно допомагають формувати.

З учасниками програми працює досвідчена команда. Щоб швидко та без проблем адаптуватися у Берліні, стипендіати отримують висококваліфіковане керівництво. Їх також підтримують наші наставники під час їхніх перших зустрічей.

В рамках програми **IES COPERNICUS BERLIN** пропонуються повні та часткові стипендії. Повна стипендія покриває такі витрати учасників програми: вони отримують одноразові вітальні гроші та щомісячні кишенькові гроші; витрати на дорожнє страхування та медичне страхування будуть відшкодовані; збір за зарахування, страхування відповідальності, освітні поїздки, заходи, мовні курси та проживання будуть оплачуватись безпосередньо COPERNICUS BERLIN.

За рахунок часткової стипендії COPERNICUS BERLIN покриваються такі витрати учасників програми: вони отримують одноразові вітальні гроші та щомісячні кишенькові гроші; збори за зарахування, страхування відповідальності, освітні поїздки, заходи, мовні курси та проживання будуть оплачуватись безпосередньо COPERNICUS BERLIN.

Щодо грантів, то наш університет може запропонувати **«Освітні гранти»** - унікальну програму **SoftServe** для викладачів університетів. Вона передбачає грошову підтримку у розмірі \$ 2000 кожному із п'яти переможців для розробки нового або оновлення існуючого технічного курсу, що викладаються в рамках таких спеціальностей: прикладна математика, інженерія програмного забезпечення, комп'ютерні науки, інформаційні системи та технології, комп'ютерна інженерія, кібербезпека, прикладна лінгвістика тощо. В рамках гранту стипендіат отримує не лише фінансову підтримку, а й, за потреби, - консультації від експертів компанії.

Редакція взяла коментар в одного із одержувачів стипендії - Сергія Слободянюка, студента 3 курсу історичного факультету. Тема його дослідження «Кримське питання в парадигмі української державності: 1917 - 1918pp. та 1991 - 2020 pp.»

- **З якого фонду Ви отримуєте стипендію?**
- Зараз я стипендіат програми Фонду Віктора Пінчука «Завтра. UA». Тому отримую щомісячну стипендію від фонду.
- **Чи важко було її отримати?**
- Безперечно, тому що кожен учасник стипендіальної програми викладався на повну, пропонуючи свій проект або дослідження. Здобувачі вищої освіти з усієї України змагалися за право стати стипендіатом, пройшовши три тури, засвідчивши «калібр власної особистості». Лише 100 найкращих отримали звання стипендіата.
- **Чи потрібно Вам прикладати зусилля, щоб не втратити стипендію?**
- Зусилля потрібно прикладати у будь-якому випадку, у будь-якій діяльності.
- **Чи вистачає Вам стипендії на Ваші потреби?**
- Стипендія нараховується згідно Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», а тому можна її вважати за благодійну допомогу. Вона є підґрунтям для проведення громадської діяльності та продовження саморозвитку як особистості.

Тетяна Голішевська

БІОЛОГІЯ ТА ВІДЕОКАМЕРА

Чи могли б Ви, шановний читаче, подумати про те, що з студентів природничого факультету вийшли б чудові режисери та сценаристи? Вони це довели! Під час конкурсу на кращий відеоролик за темою «Фізіологія у моєму житті» студенти-біологи доклали максимум зусиль, аби продемонструвати свою креативність та творчий потенціал! Схоже, їм це вдалося!

Ми поспілкувалися з ініціатором створення проєкту Іриною Онищук - заступником декана природничого факультету з виховної роботи, доцентом кафедри екології та географії, кандидатом біологічних наук.

- Пані Ірино, як з’явилася ідея створити конкурс відеороликів на тему «Фізіологія у моєму житті»?

- Ідея конкурсу виникла як альтернатива традиційному KBK з фізіології тварин. Щороку, в кінці вивчення курсу фізіології та анатомії людини й тварин, ми на факультеті проводили KBK на різну фізіологічну тематику: імунітет, нейрони, гомеостаз... Минулого року, під час дистанційного навчання, спробували online-формат KBK. Вийшло трохи незвично. Zoom виявився не дуже зручним для такого формату. Тому цього року мені прийшла ідея влаштувати конкурс відеоробіт. Мета була простою: актуалізувати знання студентів, залучити їх до командної роботи, популяризувати вивчення дисциплін природничого напрямку.

- Чи багато студентів відгукнулося й мало бажання створювати відеороботи?

- В конкурсі брали участь студенти трьох підгруп 32 групи. Звичайно, долучилися не всі, але на то були об’єктивні причини. Проте більшість із задоволенням знімалися, озвучували, монтували. Як виявилось, на третьому курсі серед біологів багато творчих студентів.

- На яку вікову категорію розраховані відеоролики?

- Щодо вікової категорії ніяких обмежень не було. Відеоролики цікаво дивитись школярам, студентам, їх батькам, родичам і знайомим. Наголошую, що основна мета конкурсу: згрупувати студентів і популяризувати вивчення фізіології.

- Чи брали Ви особисто участь у створенні відеороликів?

- Взагалі, я намагалась мінімально втручатися в творчий процес. Лише розказала студентам про тематику, тривалість, наявність фізіологічної складової, дала кілька порад щодо організації роботи.

Редакція звернулась за коментарем до однієї з студенток, яка брала участь у конкурсі. Олена Кормиш, студентка 32 групи природничого факультету розповіла про свій досвід у зйомках ролику.

- Пані Олено, якою була Ваша реакція на пропозицію створити ролик?

- Традиційно з дисципліни «Анатомія та фізіологія людини і тварин» студенти третього курсу готували виступи на KBK, але через пандемію ми були поставлені в інші умови. Наш викладач запропонувала зняти відеоролик. Ми одночасно були здивовані та заінтриговані цікавою можливістю спробувати новий формат своєї творчої діяльності.

- Як Ви працювали над розробкою відео?

- Було безліч ідей подачі матеріалу, але згодом ми знайшли компроміс, вирішивши показати фізіологічні зміни на парі з фізіології. Також сценарій трохи видозмінювався в процесі зйомки і монтажу. Тобто ми створили «каркас», а згодом додавали нові й нові включення.

- З якими труднощами стикалися під час зйомки?

- Перш за все, було досить складно пояснити кожній людині задумку, як це мало виглядати. Більшість з нас знімали відео самостійно, без сторонньої допомоги, тому це також було чимось новим. Ще один «камінець спотикання» - монтаж відео. Ми не професіонали, через це він зайняв більше часу, ніж ми очікували. Але, попри труднощі, досвід був цікавий та корисний.

- Скільки часу зайняло створення одного відеоролику?

- Створення відео зайняло близько 11 годин (це і розробка основної ідеї, зйомка та монтаж). У стані афекту креативні ідеї виникали щосекунди!

- Чи допомагав Вам хтось у створенні відео?

- Увесь процес створення відеоролику - виключно наша робота, починаючи зі зйомки й закінчуючи монтажем. Нам допомагали лише наші знання, навички та креативне мислення.

- Чи маєте бажання продовжити роботу в такому форматі, можливо, на інші теми?

- Так, звісно. Дуже круто, що викладачі спонукають студентів до прояву своєї творчості, креативу. Як виявилось, в нас цього вдалося!

Олександра Тимошук

Фестиваль вареників

День святого Андрія Первозваного є одним із найтаємничіших, найцікавіших свят зимового циклу. Цього дня відбуваються заклинання й вгадування майбутнього, обряди з калитою та інші гуляння. Дівчата ворожать на свою долю, а парубки бешкетують.

Цього року на честь Андріївських вечорниць історичний факультет влаштував фестиваль вареників. Усі бажаючи могли не тільки покуштувати власноруч зіплені студентами смаколики, а й взяти участь у різноманітних старовинних обрядах, конкурсах. Студенти були вбрані в старовинний національний одяг.

«Ініціатива влаштувати фестиваль належала студентам-історикам третього курсу. Нам в деканаті повідомили про фестиваль і ми з радістю погодились. Традиційні вечорниці проходили 13 грудня, а найпоширенішою стравою на них були вареники. Тому нам довго думати над тим, як проводити фестиваль, не довелося. Була лише одна умова для участі: один кілограм вареників з групи. Деякі купували, однак більшість ліпили самі, а одяг я знайшла у своєї бабусі. Дуже задоволена навчанням в університеті, таке враження, що це мій дім. А подібні фестивалі згуртовують студентів та нагадують молоді українську історію», – розповіла студентка першого курсу Ірина Ковтун.

Сергій Слободянюк, студент четвертого курсу, сказав: «Фестиваль – це гарний знак, що на нашому факультеті зберігаються обряди, які вийшли з народу. Ми продовжуємо традиції батьків, бабусь, дідусів, не втрачаємо історії. Я навчаюсь на четвертому курсі, тому можу трохи порівняти. В перший рік мою навчання подібні заходи проводилися досить часто, однак пандемія все змінила. Наразі, тішить, що навіть з Covid ми навчилися жити та проводити такі чудові заходи».

«Цього року ми вирішили влаштувати фестиваль вареників, він є благодійним. Всі виручені кошти підуть на допомогу діткам-сиротам та в дитячий будинок. Ми є членами студентського братства і саме на день Андрія вирішили зробити таку ярмарку. Викладі досить позитивно ставляться до подібних ідей, головне, щоб це не заважало навчання. Вони беруть участь у наших заходах та допомагають нам. Також організували та провели цікаві конкурси. Наприклад, хто більше з’їсть вареників за 1 хвилину. До того ж, хлопці кусали калиту та співали пісні. Вареників було багато та різних - з картоплею, сиром, капустою, чорниціями, вишнями, шпинатом та навіть з шоколадом. Вареники – найбільш популярні традиційні українські смаколики», – розповіли студентки 3 курсу Анастасія Філенко, Вікторія Дем’янюк, Вероніка Косюк.

Фотозвіт за посиланням - <https://www.facebook.com/zu.edu.ua/posts/1944110875750867>

Кароліна Василенко

Студентська польсько-українська науково-практична інтернет-конференція

У листопада Анна Мирончук, Аліна Гулак, Анна Лук’янчук, Анастасія Зайчук та Анна Шевчук (студентки спеціальностей менеджмент, маркетинг, готельно-ресторанна справа та економіка) стали учасниками І Студентської польсько-української науково-практичної інтернет-конференції, де обмінялися досвідом та поділитися своїми науковими досягненнями зі студентами Державного університету імені Стефана Баторія (Польща), Одеського національного економічного університету (Україна), Державного університету «Житомирська політехніка» (Україна). Редакція поспілкувалась з учасницями – Анною Мирончук та Аліною Гулак.

- Як відбувалася конференція?

А.М.: - Конференція відбулась на платформі teams у форматі відеоконференції. А.Г.: - В онлайн режимі вона відбулась. На жаль, були технічні проблеми у польських викладачів та колег. Вирішувалась ця проблема буквально хвилин п’ять. Потім почали виступати студенти, вони показували цікаві презентації польською мовою, але захищали ми свої роботи українською мовою. Було цікаво.

- Які питання обговорювалися?

А.М.: - Обговорювали різні питання, що пов’язані з адмініструванням та управлінням у функціонуванні сучасної економіки та суспільства. Зокрема були висвітлені теми: «ризик в управлінні підприємством», «теоретичні аспекти конкуренції, конкурентної переваги та конкурентоспроможності», «роль «мотиваційної» функції для підприємства» та інші.

А.Г.: - Студенти піднімали різні питання про бухгалтерський облік, про мотивацію, про заробітну плату, про конкретну спроможність. Майже всі питання були економічного плану.

- Якими науковими досягненнями Ви поділилися зі студентами польського університету?

А.М.: - Оскільки я студентка спеціальності маркетинг, то і тема в мене була відповідна, а саме: «Управління маркетинговою діяльністю підприємства». Колегам я розповідала про завдання маркетингового відділу на підприємстві, про те, що саме означає процес управління маркетинговою діяльністю, з яких етапів він складається, які завдання ставить і вирішує, про підходи до управління маркетинговою діяльністю і тому подібне.

А.Г.: - Я захищала свою роботу, ніяких особливих досягнень у мене немає.

- Чи винесли Ви щось корисне з цієї зустрічі?

А.М.: - Звісно ж, ця зустріч була корисною для мене. Це розширило не тільки мій багаж знань, а й світогляд. Завдяки

гарним виступам студентів, я змогла дізнатися про різні аспекти функціонування підприємства в сучасній економіці.

А.Г.: - Чесно, я виступала на конференції, бо мені це було потрібно для диплому і це для мене було корисним.

- Чи були вирішені проблеми, які були ціллю проведення конференції?

А.М.: - Думаю, що всі проблеми, які були ціллю проведення конференції, були вирішені, адже ми прослухали аж 22 спікери, кожен з яких ґрунтовно опрацював обрану тему, і, завдяки цьому, ми мали можливість досягнути більше інформації, що сприяло вирішенню поставлених проблем.

А.Г.: - Ми поділилися своїми знаннями, я думаю, що такою була мета, яка вже досягнута.

- Вам сподобалась конференція?

А.М.: - Ця конференція беззаперечно сподобалась мені. Адже це чудовий досвід познайомитися з напрацюваннями наших польських колег-студентів у сфері управління та адміністрування.

А.Г.: - Так, мені сподобалась конференція, але було б добре, щоб більше не було технічних проблем.

- Яка доповідь Вам найбільше сподобалась?

А.М.: - Важко виокремити якусь одну доповідь, тому я назву декілька. Досить цікавою і новою для мене була тема «Бізнес-ангели як альтернативне джерело залучення капіталу для підприємств», яку представила польська студентка Джоанна Нобіс. Також цікаво було слухати Олександру Казьмерську з Польщі з темою «Франшиза як фактор розвитку підприємництва». Але найбільш цікавою була доповідь «Роль “мотиваційної” функції для підприємства» Лук’янчук Анни, студентки нашого університету.

А.Г.: - Я не пам’ятаю, як звали хлопця з Одеси, але в нього була дуже цікава доповідь з душею та доступною мовою.

Анастасія Ткачук

Історія про валідатор

Житомиряни, які розраховуються за проїзд банківською картою або картою житомирянина, могли помітити, що частенько кошти за проїзд знімаються з карти кілька разів. Сталося це і зі мною, тому я провів власне розслідування.

Останнім часом, користуючись тролейбусами та валідаторами, що там встановлені, я почав помічати, що кошти за проїзд з моєї банківської карти почали зніматися частіше, чим потрібно. Користувався я тролейбусом тричі на добу, а кошти списувались за п’ять поїздок. Спершу я сприйняв це як помилку та не надав уваги. Але з часом ці помилки все повторювались та повторювались, що змусило мене звернутись до головного управління як свого банку, так і житомирського транспорту.

Надіславши лист в чат підтримки Monobank (банку, яким я користуюсь), мене запевнили, що з їх сторони проблеми відсутні та вся робота налагоджена. Після цього, у відкритому доступі я знайшов контакти служби підтримки транспорту міста Житомира та написав повідомлення в Telegram. Відповідь не змусила себе довго чекати. Я розповів свою історію про некоректне списування коштів, надав скріншоти з доказом того, що історія реальна. Оператор служби підтримки сказав наступне: «Справа в тому, що валідатори працюють офлайн. Тобто, коли Ви прикладаєте Вашу банківську картку для оплати проїзду, валідатор не з’єднується з банком для того, щоб з’ясувати чи дійсно у Вас є кошти для оплати цього проїзду. Але, коли закривається зміна, і валідатор починає вивантажувати дані, відбувається запит на списання коштів за поїздку, яку Ви попередньо здійснили».

Погодьтеся, ситуація цікава. Зміна закінчується, тролейбус приїжджає на станок та валідатор починає вивантажувати дані для списання коштів. В керівництві знають про цю проблему. На моє запитання, чи можна вирішити дану проблему, мене запевнили в наступному: «Вирішити просто - не оплачувати проїзд банківською картою. Інакше кошти за здійснені поїздки (виключно дійсні поїздки) будуть списуватись протягом від 30 хвилин до 2 діб. Чим більше поїздок, тим більше списань».

На мою думку - це абсурд, керівництво знає про проблеми, але ніяких заходів не вживає. Виходячи з того, що валідатори в тролейбусах та маршрутках стоять з 1 грудня 2017 року, проблема триває вже не перший місяць. Проте, якщо житомиряни будуть частіше заявляти про проблеми у громадському транспорті, буденних речах, то спільною працею ми отримаємо бажаний результат.

Дмитро Артемчук

Втрачений студентський квиток, виданий 29 вересня 2018 року Житомирським державним університетом імені Івана Франка на ім’я Агаджана Бегенджова, вважати недійсним.

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Вікторія Данилюк
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

на сайті університету
Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсум» посилання на газету обов’язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщені у газеті, не обов’язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Віддруковано у комунальному книжково-газетному видавництві «Полісся».

Адреса: вул. Шевченка, 18а, Житомир.

Тел.: (0412) 37-35-53.

Замовлення № 924

Наклад 300 примірників.

Ялинка чи дідух

В Україні символом Нового року тривалий час була не ялинка, а дідух. Наші предки – сонцепоклонники-хлібороби жили в гармонії з природою. Їхній спосіб мислення і ритм життя визначався Сонцем і природними циклами. Розуміння сенсу життя закріпились у святах та обрядовості. Фундаментом їхнього життя був звичай.

Вшанування небесного світила, без якого немає життя на землі, підкреслювало, що людина - частина Всесвіту. Особливо це було помітно у різдвяному циклі свят.

Готуючись до Святої вечері, (а їх було три), господар урочисто вносив Дідуха до хати, виголошуючи традиційні слова.

На гуцульщині, із внесенням дідуха до хати, запрошували на вечерю бурю, град, вітер, вовка, мороза тощо. Вірили, що це допоможе врятуватися від них у майбутньому.

Дідух стояв на почесному місці у хаті (на покуті, на столі). За повір'ями саме в цих місцях протягом свят перебували духи дідів-прадівів – покровителів кожного дому.

Новорічну ялинку першими ввели у свій побут гуни . У перший день Нового року за повір'ям, до них приходив бог Йерлу. Для нього ставили ялинку, яка вважалася священним деревом. Цю традицію, який уже більше 5000 років, гуни принесли в Європу.

Перші вбрані ялинки з'явилися у Франції, Ельзасі у 1605 р. Їх прикрашали кольоровим папером, яблуками, печивом, шматочками цукру. Така традиція поширилася за ініціативи Мартіна Лютера.

Поступово традиція прикрашати ялинки поширилась по всій Німеччині, а потім - і по всій Європі. Проте ялинка ставилася спочатку виключно у будинках багатих дворян і купців. Спочатку ялинки з'явилися в імператорських палацах Франції, Німеччини, Англії, Норвегії, Данії. Тільки в другій половині XIX ст. ялинка з'явилася в оселях простих людей.

У Скандинавії вішали на ялинку прикраси у вигляді сніжинок, зірок та фігурок, вирізали з картону, які потім розфарбовували яскравими кольорами. Перша скляна ялинкова куля була видута в Тюрингії (Саксонія) у 1848 р. Промислове виробництво ялинкових іграшок із скла почалося тільки у середині XIX ст.

В 1882 р. американець Е.Джонсон запропонував підсвічувати ялинку електрикою. У 1895 р. американець Р.Моріс сконструював першу електричну гірлянду, що замінила свічки, через які ставалися часті пожежі.

В українські оселі ялинка прийшла вже в 20-30-х роках XX ст., спочатку в оселях багатіїв та інтелігенції. Сільські жителі довгий час традиційно ставили дідуха. Поступово ялинка прийшла в селянський побут і почала виконувати естетичну функцію. Дідух і сьогодні є традиційним символом різдвяних свят українців і виконує релігійно-магічну функцію.

Марія Масловська

Різдвяні свята в Україні

Споконвіків українці відзначають цикл різдвяних свят. Кожне свято наповнене своїми таємницями та обрядами. Тому, з хорошим настроєм та чашкою смачної кави я вирушив до Марії Масловської на розмову про різдвяні свята в Україні. Маючи неймовірно багатий багаж знань, вона детально відповіла на усі мої питання.

- Які в Україні існують міфи про різдвяні свята?

- Я б не говорила, що це міфи, скоріше – повір'я. Коли різдвяні свята увійшли в життя наших предків і стали традицією, вони перестали бути міфом. Якщо люди чогось дотримуються, тобто вони в це вірять. Міф - це коли щось розповіли і забули. А різдвяні свята увійшли до нашого життя і багато століть перебувають з нами

- Які є традиції, пов'язані з кінцем грудня?

- Сьогодні 22 грудня, це закінчення Миколаївських свят. Вони так називається, тому що один за одним ідуть чотири свята – 17 числа свято Варвари, 18 – свя-

нашого дому, нашої родини, нашого щастя та здоров'я.

- Що можете сказати про сучасні традиції святкування?

- На щастя, сьогодні я бачу, що багато студентів, з якими я спілкуюсь, у гуртожитку варять кутю, ставлять дідуха. Це означає, що в їх сім'ях також це роблять. Я радістю спостерігаю, що нині Миколая святкують набагато активніше, ніж раніше. В мої молоді роки такого не було. Тобто, помалу, українська традиція, український дух приходить у наші родини. Можливо, не всі знають чому дідух ставиться, чи чому колядується. Але дуже багато, хто це робить. Раз ми дотримуємось наших зви-

чаїв та традицій, ми не втрамимо зв'язок із старішими поколіннями, які жили заради того, щоб ми зберегли свою землю, свої звичаї та традиції. Тому я переконана, що на нашій землі, ім'я якій Україна, все буде добре.

- Ви так гарно знаєтеся в етнографії. Як Ви почали цим займатися?

- В 90-х роках минулого століття у нашому університеті була відкрита спеціальність «Українознавство». В дипломах випускників писалася така кваліфікація - «Вчитель української мови та літератури, зарубіжної літератури та українознавства». Саме це дало мені поштовх для того, щоб я почала збирати музей старожитностей (нині ауд. 305 навчального корпусу № 4 – Ред.). Я переконана, щоб знати Україну, потрібно її бачити. І я вважаю, що не може бути того народу, який не знає власної історії. А етнографія - це матеріальна культура наших пращурів, а фольклор – то є духовна культура, тому що без поезій, щедрівок та колядок, без веснянок та купальських пісень ми ніхто. Це наша душа.

- Звідки у Вас стільки сил займатися етнографією?

- По-перше – я життєлюб, по-друге – я стрілець, по-третє – я вогонь, а по-четверте – в мене дуже багато ідей. Любити землю і любити людей - це два крила, які допомагають мені жити. Ще у четвертому класі я вже знала, що буду вчителем. А бути вчителем – це означає вічно вчитись, щоб донести до своїх учнів/студентів те, що ти сам знаєш та любиш. І якщо за тобою піде хоча б троє – ти недарма на цьому білому світі жив. Так, я вважаю, що я не даремно жила. В мене є мої послідовники.

Дмитро Артемчук

ВИБРАНЕ ТА ПІДСЛУХАНЕ

• Хлопчик, що навчив своїх батьків, бабусю та діда користуватися інтернетом та соціальними мережами, ось вже другий рік відчуває себе сиротою.

• Люди, які народилися в грудні... У мене до Вас питання: «Звідкілля Ви беретеся? Капуста заквашена, а лелеки відлетіли...»

• Зібралися разом п'ять подруг, а поговорити немає про що, бо зібрались усі.

• Неважливо, скільки років вашому хлопцю – 5, 15, 25, 35, 45... Подаруйте йому гвинтокрил на керуванні і він помре від щастя.

• Я так люблю свою роботу, коли йду з неї додому...

• Коли новорічний корпоратив був у розпалі:

- Оленко, ви любите сухе вино?

- Насипайте!

• Найти дитинку у капусті зовсім не складно. А от знайти капусту на виховання дитинки – ото квест!

• Хочу чоловіка... доброго, красивого, сильного, сексуального, вірного, спортивного, з почуттям гумору, чесного.... хоча б просто побачити

- Світлано, а де той коньяк, що я вчора купив?

- В графіні.

- У нас немає графіну!

- Графіна немає, а графиня є!

• Коли Маша нарешті вийшла заміж за Валеру, вона була на своєму небі від щастя та на третьому місяці від Андрія

• Українські швидкорозчинні до роги! Просто додайте води!

• Після того, як матюки у газеті «Субота» почали замінювати зірочками, мене почав ображати коньяк. Сам ти три зірочки! А подруга твоя – усі п'ять зірочок!

СТОП-НАСИЛЬСТВО!

Сьогодні в мене була можливість поспілкуватися з досить цікавою людиною - Вандою Вітковською. Наразі вона інфлюенсер в декреті, але займається рерайтом, веденням сторінок компаній в соцмережах, SMM, веде свій блог, займається організацією художніх виставок. Має понад 10-річний досвід в журналістиці. З 2012 по 2017 рік була головним редактор регіональної мережі сайтів в Житомирі 0412.ua. Випускниця ЖДУ імені Івана Франка 2013 року спеціальності «Видавнича справа та редагування». Двічі отримувала звання «Кращий журналіст року» Житомирщини у 2013 та 2014 роках.

Сьогодні ми поговорили на досить цікаву та провокативну тему – насильство у родині.

- Чи відома Вам Всеукраїнська акція «16 днів проти насильства»?

- Так, звісно. Цю акцію я неодноразово висвітлювала, ще будучи редактором житомирського Інтернет-ресурсу та на особистих сторінках у соцмережах, несучи спіч про важливість і необхідність «16 днів проти насильства». Також питання протидії насильству висвітлювала і не прив'язуючись до акції: це розмови з експертами, громадськими діячами, психологами, працівниками поліції та кризових центрів та безпосередньо з людьми, які зазнали насилля та своїм прикладом руйнують ширми замовчування, показують шляхи порятунку й реабілітації у всіх сенсах.

- Як Ви вважаєте, для чого взагалі потрібна така акція?

- Явище створення таких акцій не нове й, як показує досвід, є не лише інформативним, але й дає, якщо можна так сказати, інструкції для людей, що потерпають від насилля: як діяти, куди звернутись, де шукати підтримку тощо.

- Як Ви ставитеся до подібних акцій, пов'язаних з протидією насильству?

- Дещо некоректно говорити про «ставлення», адже важливість цієї теми полягає у порятунку людей через інформативний спіч ЗМІ та експертів. Одне могу сказати, що це не день солідарності та не якесь одноразове інфодійство, це важлива місія для запобігання явища насилля як такого.

- Чи проводить у себе в родині виховні бесіди про протидію насильству в українських родинах?

- На щастя, у моїй родині явищ абьюзу, хейту, тим паче, насилля, ніколи не було. Можливо, пару раз в дитинстві, чисто символічно отримувала по «п'ятій точці». Тому теми жорстокого виховання чи пригнічення обговорювали лише в розрізі якихось випадків у сусідів чи знайомих. При цьому, в силу своєї роботи та громадської позиції, я намагалась бути корисною через свої матеріали з даної тематики.

- Які, на Вашу думку, найбільші поширені прояви насильства в українських сім'ях?

- Звісно, прикладання грубої сили під впливом алкалоїдів займає перше місце у насильстві в сім'ї. Також деспотичний контролінг, ревності доводять до рукоприкладства. Проте насилля може бути не лише

фізичне, але й моральне: абьюзивні стосунки батьків-дітей, чоловіків-жінок, психологічне приниження, маніпуляції тощо. Люди потерпають психологічно до такого стану, що не сприймають себе позитивно, розвиваючи жорсткий депресивний стан. Про це теж варто говорити в контексті протидії насильству.

- Як взагалі можливо виявити жертву та кривдника?

- Два шляхи: жертва сама про це розповість, або ж втрутається сторонній й небайдужі. Але це дуже складне питання, особливо, враховуючи, що «Сор из избы не выносят» і справи домашні залишаються за зачиненими дверима приватної власності. Зачаста, жертва не хоче нашкодити своєму кривднику, тому що повністю від нього залежить. Стокгольмський синдром або ж якесь нездорове кохання - про це більше розкажуть психологи. Але випадки, коли домашнє насилля закінчується фатально, доволі часті і прикрі. А все могло б бути інакше, якби жертва наважилась попросити допомоги. Просто, якщо ви знаєте про випадки насилля в родинах знайомих, про це варто розповісти. Як це зробити? Акція «16 днів проти насильства» дає відповіді.

- Як і чим можна допомогти постраждалим?

- Це психологічна підтримка, в першу чергу, фахова юридична допомога, якщо потрібно, медичний огляд. Існують кризові центри, де є фахівці, а також люди, що потрапили в аналогічні ситуації.

- Який є механізм покарання кривдника?

- Це питання до правоохоронних органів.

- Як можна вберегти своїх рідних та себе від будь-яких проявів насильства? Які б Ви дали поради людям, аби не проявляли та не поширювали насильство?

- Усе закладається з дитинства і виховання, в першу чергу. Далі - оточення і середовище мають вплив на формування особистості. Якщо у ваших стосунках є одинарний випадок насилля, то, на жаль, він, як правило, повториться, попри всі «вибачення». На мою суб'єктивну думку, не потрібно замовчувати, одразу втікати з токсичних відносин, захищатись й захищати своїх рідних. Цінуюте своє життя!

Владислава Омельчук

Привіт, друзі! Він звети Варвара Кучерява. Мені 17 років. Живу в селі Хажин Бердичівського району Житомирської області. Навчаюсь в Житомирському державному університеті імені Івана Франка на спеціальності «журналістика». З раннього дитинства я не любила писати вірші та читати книги, завжди знаходила якісь відмовки аби це не робити. Але з віком зрозуміла, що, читаючи книги, я збагачую свій інтелектуальний рівень та розширюю свій словниковий запас. Книжки надихають мене на написання віршів. Ловлю кожний момент, коли вдається знайти якісь зовсім нестандартні думки та по-новому їх обіграти. Хочеться писати щось дійсно нове, тому до кожного вірша ставлюсь майже не серйозно. Мабуть, тому й пишу мало, не хочу видавати якийсь напівфабрикат.	Коли ти відчуваєш, що поруч твоє. Я втомилась уже помилятися, Руйнувати збудоване знов. Ми ж не маємо віддалятися, А повинні берегти цю любов. І цілую, щоб заспокоїти гірм, Який порушував тишу неба Хочу стати усім твоїм, Це моя найбільша потреба.
Він мовчки витрав сльози! Він мовчки витрав сльози, Коли розривалась моя душа . Тим часом з неба лились літні грози, А я була рідна і однозначно така чужа. Він доторкався до мене рукою, І вмить заспокоїлось серце моє. Бо завжди спокій іде після болю,	Кохання У нас все починалось без троянд, кав'ярень. Ми так і не сходили у кіно. Ми не давали марних обіцянок, тимчасовості цькувались один одного. Зізнань у коханні так і не почувли. Завжди було не місце, і не час. Коли казали, то не відчували, не відчувуючи мовчали про запас. Ми віддавали більше ніж бажали. І хотіли жити без брехні. Лиш я тобі постійно дорікала, і одразу вибачалася услід. Всі знали що пробачиш, зрозумієш. І справа тут не в формах чи красі. Бо ми з тобою були рідні душі, які не стали зустрічатись навесні.
	Варвара Кучерява

Привіт!
Мене звати Інна Сковлюк. Я студентка ННІ філології та журналістики. Писати вірші була спонтана ідея. Коли мені стає сумно на душі і я переживаю певні емоції, тоді я переносу їх у свої вірші. Коли мені було 13 років, я займалася важкою атлетикою і думала, що пов'яжу свою майбутню професію зі спортом, але професія журналіста мені більше подобається.

ЛІТНІ СПОГАДИ

Мовчазно квіти розцвітали,
погода плакала в вікні...
І знову спогади ці милі
приходять часто уві сні.
Білили у тім літі хмари,
й духмяно пахла там трава,
ранкової сопілки чари
там оживали у словах.

СТУДЕНТКА. МОДЕЛЬ. БАГАТОЗАДАЧНІСТЬ

Єлизавета Павлушина - студентка ННІ філології та журналістики, навчається на другому курсі. Окрім навчання, у вільний час вона займається моделінгом вже протягом року. Редакція взяла інтерв'ю у Лізи, аби дізнатися про враження та плани на майбутнє молодій моделі.

- Які в тебе плани на майбутнє?

- Ну, звичайно, бути потрібною медіа-персоною, яка буде універсальним «солідатом», який зможе зробити все і бути у пріоритеті. Звичайно, це не залишатися в Житомирі, бо, як би я не любила своє місто, саме в цій індустрії у нашому місті немає розвитку. Звичайно, хотілось би десь у столицю, можливо й далі. У мене такий принцип – я нічого такого конкретного не планую, бо не знаю, що буде завтра. Я просто реалізуюся в тому, що мені доля дає. Я на все погоджуюся, на всі знаки долі, а далі, нехай всі ті точки дотику покажуть мій шлях.

- Круто мати хобі, але все-таки є робота. Що ти вважаєш роботою: моделінг чи журналістику? Що для тебе у пріоритеті?

- Я вважаю, що все залежить від людини та від її розпорядку дня, від її розуміння, що вона може. Я думаю, що легко можна поєднувати журналістику з моделінгом. Це, в принципі, десь взаємопов'язані речі: це медійні професії та доповнюють одна одну. Вважаю, що це навіть круто, коли ти не тільки працюєш з мікрофоном у руках, а ще можеш бути у різних місцях, бути цікавою особистістю. Людям цікаво спостерігати за різносторонніми особистостями – хто може і на політичні теми поговорити, і про моду і взяти участь у благодійній акції.

- Які в тебе були враження від першого дня роботи моделлю?

- Мені дуже сподобалося. Я була така піднесена, бо це було перед новорічними святами, якраз новорічна фотосесія. Ці фотографії сподобалися людям. Якщо говорити про рекламу продукції, то це була фотосесія для реклами фотохолстів. Я відразу знайшла конект з фотографом. Були дуже класні замовники. Звичайно, все сподобалося. Це було настільки в кайф, легко, що я навіть здивувалася, як швидко пройшли дві години. А коли ти не помічаєш, як проходить час, то це перша ознака того, що це твоє.

- Чи побачила ти зміни, наприклад, у своєму стилі життя, коли почала займатися моделінгом? Які є привілеї у цьому?

- Я здивувалася, скільки цей рік подавав нових знайомств, які дивним чином пов'язані між собою. Що змінилося? Більше впевненості додало. Я над стилем своїм давно вже працюю, а над якоюсь своєю манерою... Можливо тут не стільки моделінг посприяв, скільки заняття танцями. Через те, що я не боялася спілкуватися з людьми, враховуючи галузь, на якій я навчаюсь, саме це допомогло тому, щоб мене помітили.

- Чи не зустрічалася ти з дискримінацією, йдучи кар'єрними сходами?

- У мене в житті так склалося, що мені постійно було доводити, що я на щось здатна. Навіть, коли я пішла в автошколу, на мене інструктори так дивилися, ніби хотіли сказати – дівчино, куди ти йдеш? Одразу дискримінація відчувалася. Навіть коли закінчувала навчання, коли йшла здавати на права, мені казали - що ти там здири? Нічого, здала, довела. Звичайно, цікаво, що ти ламаєш стереотипи. Я ловила кайф від того, що ти доводиш сама собі, що ти на щось здатна. Найголовніше з того, що я зрозуміла - багато що залежить від тебе самої. Я ж могла полінуватися, за ці фотосесії ніхто нічого не платить. Я могла просто на це не погодитися, проте я пішла і не жалкую. Мене багато хто не розумів: «Навіщо ти туди йдеш, якщо тобі там не платять?». Я відповідала, що це мій вибір, я відчувала, що йду в правильному напрямку і моя інтуїція мене не підвела.

Анна Величанська

Фокус на активістку

В листопаді завершився міжнародний проєкт з неформальної освіти «Фокус на активістку», участь у якому взяли викладачки нашого університету. Організаторкою проєкту в Україні була доцентка кафедри образотворчого мистецтва та дизайну нашого університету Ірина Яцик. Зауважимо, що більшість учасниць проєкту були наші викладачки. Тренерами були польські психологині, які навчали українських активісток протидіяти емоційному вигоранню. Редакція вирішила детальніше дізнатися про цей міжнародний проєкт та зустрілася з пані Іриною.

- Розкажіть детальніше про міжнародний проєкт «Фокус на активістку».

- Проєкт «Фокус на активістку» був створений для допомоги жінкам-педагогам, які, на додачу до всіх своїх навантажень, займають активну громадську позицію та відстоюють права людини на всіх політичних рівнях. Таких жінок в нашому університеті вистачає, адже в основі роботи зі студентами лежить виховний елемент, а викладач має бути дієвим прикладом. Цей проєкт є першою «ластівкою» міжнародної тренінгової історії в он-лайн, коли європейські психологи навчали українських колег як правильно будувати кордони між роботою та відпочинком, щоб втримувати життєдайний баланс.

- Чому, на Вашу думку, у людей з'являється емоційне вигорання? Як зрозуміти, що у людини воно з'явилося та як з ним впоратись?

- Емоційне вигорання - звичний процес для викладачів вишів, адже крім якісного проведення лекцій та семінарів, їх чекає ще наукова, методична, проєктна робота, звітні документи. І, звичайно, що викладачі, як і всі люди, втомлюються. А це вже перший «дзвіночок», адже, якщо ви постійно почуваетесь втомленим і фізично, і морально, раптом втратили інтерес до улюблених справ, стали дратівливим і злим, а все навколо втратило сенс — все це симптоми емоційного вигорання. Навіть найкраща у світі робота, яку ви дуже любите, може призвести до вигорання. Чим наполегливіше людина працює і чим більш мотивована на успіх, тим швидше доведе себе до зриву. Тому що всі ми – звичайні люди. Нам потрібен сон, їжа і відпочинок, а безперервне навантаження вбиває нас. Робота рівня «людина-людина» надзвичайно виснажує. Наукові дослідження довели, що робота в он-лайн з учнями та студентами, що передбачає необхідність постійно бути на зв'язку, вислуховувати інших і говорити самому, стежити за важливими освітніми новинами, керувати роботою студента через монітор, паралельно виконуючи доручення керівництва та демонструвати хороші показники — все це призводить до того, що в якийсь момент у викладача просто «сідають батарейки».

- Що Вас найбільше вразило у проєкті?

- Надзвичайно вразив під час суботнього тренінгу чіткий тайм-менеджмент в роботі проєкту. Ми, після активного обговорення в зоот-кімнатах, хотіли обговорити наші інсайти з польською психологинею, а вона сказала таку фразу: «У нас ще 7 хвилин офіційного тренінгу. Далі мій час для відновлення та відпочинку». Думаю, що це мусить бути «лаксом-совим» папірцем всього навчання, адже дійсно, українські педагоги часто і вночі готуються до занять до робочого дня, втрачаючи дорожочинні хвилини свого відновлення.

- Якою була Ваша робота у проєкті «Фокус на активістку»?

- Моя робота в цьому проєкті була більш організаційна, але основним акцентом відбору було те, що наша громадська організація «Молодіжна фундація європейських ініціатив» у 2020-2021 рр. провела 73 тренінги з протидії емоційному вигоранню. Більшість учасників були якраз вчителі та викладачі вишів.

- Яке правило в роботі викладача є головним?

- Є правило, яке має стати основним в роботі викладача. І звучить воно так: «З пустої чашки вода не наллється». Тобто, якщо не буде сил та мотивації давати знання та навички студентам, то ви нівелюєтесь як викладач. Тому турбота про себе має стати для викладача вищою першою необхідністю.

Ілона Федько,
Валентина Петрук

ТОП 5 ГЕНДЕРНИХ СТЕРЕОТИПІВ, ЩО УСКЛАДНЮЮТЬ ЖИТТЯ

Гендерні стереотипи – це певне суспільно прийняте бачення того, якою повинна бути роль чоловіка і жінки. Такі стереотипи існують у будь-якому суспільстві. Ми стикаємося із ними у побуті, на роботі, сімейному житті, у навчальних закладах. Часто людина може не розуміти, що її стереотипізують. Деякі поняття стали частиною життя настільки, що викоринити їх тепер вкрай важко. До вашої уваги декілька поширених гендерних стереотипів, які ускладнюють нам життя.

Юлія Мельничук

Рожевий - для дівчаток, синій - для хлопчиків

У 2007 році учні Університету Ньюкасла (Велика Британія) провели дослідження. Вони спитали у групи людей про їхній улюблений колір. Колір, який став переможцем серед відповідей представників обох статей, був саме синій.

Кожна жінка - домогосподарка

Насправді, кожна жінка, як і чоловік, хоче прожити своє життя так, щоб потім не було шкода безцінно проведених років. Однак, чому присвятити себе в житті, кожен вирішує суто самостійно.

Не візьмемо на роботу, бо вам скоро у декрет

На співбесідах по роботі жінок часто запитують, чи вони планують народжувати. Чи є діти? Натомість жінки чують відповіді: «Ми не можемо взяти вас, тому що ви схильні народжувати дітей, і ми не готові відпускати вас у декретну відпустку». "Ой, у вас маленькі діти, ви не зможете приділяти роботі достатньо часу". І навіть: «Ви, напевно, втратили всі свої навички, перебуваючи у декреті?»

"Жіночі" та "чоловічі" професії

У суспільстві існує гендерна дискримінація у професіях. У сучасному мовленні все ще зустрічаються такі поняття як «чисто чоловічі» чи «чисто жіночі» професії. У світі дуже гостро стоїть питання гендерної дискримінації на роботі.

Для жінки головне в житті - вийти заміж

"Тобі вже 35, а ти досі незаміжня. Доперебираєшся так, що підбереш якогось алкоголіка під лавкою й вийдеш заміж" «Тисне на психіку, коли приїжджаєш у своє маленьке містечко, а там байдуже на твої досягнення професійні, на те, чи багато ти подорожуєш, там питають, чи ти незаміжня, якщо так, то співчутливо хитають головою, радять народити дитину «для себе» хоча б»
- коментарі жінок на ресурсі по боротьбі із сексизмом "Повага"

НОВИЙ РІК В ЖДУ

Новий рік завжди приносить нам різдвяний настрій, заворожує своєю красою та дивує різними подарунками. Існує міф, що це свято приносить радість тільки дітям, проте це не так. Дорослі також можуть відчути себе дітьми, та отримати чудовий настрій. Але чим старша стає людина, тим менше вона вірить у диво. Як це виправити? На це питання знають відповідь студенти нашого університету.

Студенти ННІ філології та журналістики вже почали готуватися до зустрічі Нового року. Голова студентського братства інституту Неля Абрамович розповіла, що буде створена Google форма «Таємний Санта» , в якій кожен студент може надіслати свою електронну адресу та згодом отримати незнайомця, якому він буде дарувати подарунок. Також в своїй заявці можна написати додаток, в якому студент може висловити свої побажання чи вподобання, щоб його незнайомець приблизно знав, що можна купувати. Подарунки можуть бути на різні суми, але в цілому не перевищувати 150 гривень, адже студенти не дуже заможні люди. Потім спеціальний інтернет-генератор буде обирати кому який попадеться незнайомець. За подарунками студенти будуть приходити в деканат.

Звісно, це ще не все! Щоб підняти настрій викладачам, старости перших курсів (Ярослав Войтюк, Марія Плужник та Тетяна Бех – Ред.) працювали над створенням новорічних декорацій.

Маємо надію, що кожен отримає святковий настрій та відчує новорічне диво!

Ярослав Войтюк

Особистий щоденник – pro et contra?

Особистий щоденник, на мою думку, корисна штука. Я серйозно, це не просто зошит, який ми гарно оформлюємо вирізками з журналів, наліпками та кольоровими ручками. Особисто для мене – це щось більше. Та чим же корисний такий щоденник, можливо це зайві витрати часу?

Сама я не так давно серйозно взялася за це діло. Раніше у мене були спроби, але не дуже вдалі. Я починала його вести, та мені заважав мій надмірний перфекціонізм. Я хотіла, щоб все було ідеально: жодної помилки, щоденні записи без пропуску, а якщо я робила ту «значну» помилку – бажання вести такий щоденник відпадало. Я думаю, що більшість людей, які раніше вели особистий щоденник, проходили через подібне. І це, справді, значна помилка, коли вимагаєш від себе забагато. Якщо ви хочете вести щоденник, то ставтеся до нього простіше. Створюйте демоверсію, а по ходу практики ви, непомітно для себе, будете вдосконалюватися.

Отож, навіщо вести щоденник? Причин є багато. Однією з них є розв’язання проблеми. Дивно, чи не так? Ми можемо розв’язувати свої проблеми, вирішувати питання, що з’являються у голові, завдяки особистому щоденнику. Я роблю це, просто записуючи все, що мене хвилює. Наприклад, я не розумію, чому мама образилася на мене. Я сідаю за стіл і просто пишу. Пишу все підряд: про що сьогодні я з нею говорила, про свої почуття, здогадки й так далі. І майже завжди я доходжу до відповіді. Чому так? На мою думку, це через те, що ми вже знаємо відповіді на більшість питань, але в голові так багато думок, що заважають зосередитися. В такому випадку, щоденник стає найкращим помічником, де ви зможете виписати все, що думаєте. У свою чергу, голова буде розвантажена, а вам знадобиться лише проаналізувати інформацію.

Наступна причина, щоб почати вести щоденник – позбавлення стресу. І тут той самий алгоритм, як і у розв’язання проблем: виписуй все, що накопилось, все, що у голові не дає тобі спокою. У 1987 році Кетлін Адамс, авторка книги «Щоденник як шлях до себе», провела дослідження про терапевтичну користь ведення щоденника. Вона виявила, що 93% учасників, які взяли участь у дослідженні, повідомили про те, що щоденник для них – «неоціненний метод самотерапії».

Особистий щоденник – річ багатофункціональна. Окрім вищенаведених причин, він є місцем для збереження спогадів. У найщасливіші моменти нашого життя з’являється бажання запам’ятати цей день назавжди. Та іноді фотоальбому нам не вистачає, адже ми хочемо передати свої почуття, думки. І тоді на допомогу приходить особистий щоденник. Я люблю перечитувати свої записи. Вони мене надихають, наповнюють спогадами, іноді я навіть сміюся, читаючи свої «твори». І хочу вам сказати, як це круто розуміти, що ти ростеш, помічати, що твої погляди на різні речі змінюються, ти розвиваєшся, навіть якщо думаєш, що не рухаєшся.

Цікавим додатком до перелічених причин є навичка гарно писати. З практикою приходить усе. Саме завдяки записам в особистому щоденнику я навчилася, на мою думку, гарно писати й виражати свої думки.

Важко сказати про користь особистого щоденника для кожного, бо у всіх свої методи в боротьбі зі стресом чи збереженні спогадів. Та пам’ятайте, що для щоденника потрібно небагато часу та регулярність не обов’язкова. Тому, навіть не намагайтеся виправдати свою лінь браком часу.

Анна Величанська

НАША АРМІЯ

Українська армія сильна та могутня, бо в ній служать віддані та відважні хлопці, тендітні та ніжні дівчата, які готові стати на захист своєї Батьківщини.

Військовослужбовець Національної Гвардії України старший солдат Олег Глінський розповів про свою військову службу.

-Як проходить Ваш день на службі? Чим Ви займаєтесь?
- Зазвичай, день проходить згідно розпорядку дня. В нього входить: зарядка, сніданок, служба, спортивно-масова робота, зайняття з особовим складом.

- Які цінності Вам прищепили під час служби?
- Основні цінності, які прищепили особисто мені в армії, це сімейні цінності, адже саме на відстані починаєш реально цінувати своїх рідних та близьких, час проведений з ними, бо вони і є найціннішим у кожного солдата.

- Існує така солдатська мудрість: подалі від начальства, поближче до кухні. Що сьогодні в армії найбільше цінує солдат?
- Кожну секунду, проведenu зі своїми товаришами, та повагу до себе серед військовослужбовців.

- Чи були моменти, коли Ви втрачали віру в себе? Хотіли кинути все та втікти додому?
- Ні, навіть в думках не було десь втікати чи робити якісь негідні вчинки.

- Чи дотримуються військовослужбовці вимог Статуту?
-Так, військовослужбовці дотримуються Статутів Збройних сил України.

- Чи стикалися Ви з тим, що військовослужбовців карають за ті чи інші провини? Які це провини?
- Ні, за час проходження служби мені не доводилося з таким стикатися.

- Як ставляться офіцери до рядових солдат?
- Офіцери дуже добре ставляться до солдат. На час проходження служби вони стають ніби другими батьками.

- Скажіть, а речове утримання Вам видають повністю чи Ви змушені щось докуповувати? Носки, труси, берці тощо?
- За час проходження служби мені не доводилося купувати нічого з речей. Форму видають дуже якісну.

- Чи не жалкуєте Ви, що пішли служити?
- Ні, не жалкую, бо за час проходження військової служби я став дорослим і самостійним.

- Чи будете Ви сприяти тому, щоб Ваш син (коли він у Вас буде) також відслужив?
-Так, звісно!

Вероніка Левчук

Подаруй дитині новорічне диво!

Сумна доля дитини-сироти, нелегко жити в світі, залишившись без батьків. Багато зусиль потрібно докласти, щоб допомогти таким дітям повірити у себе, зрозуміти, що вони є цінністю для суспільства. Щоб дитинство було безтурботним, радісним і щасливим, кожній дитині необхідна батьківська любов, тепло та родинний затишок.

Дитина повинна мати маму і тата – це закон життя! Подаруйте дітям щастя! Станьте ріднею для дитини!

Патронатна родина. Це достатньо нове поняття для українців. Верховна Рада 26 січня 2016 року прийняла Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення соціального захисту дітей та підтримки сімей з дітьми», який регламентує функціонування патронатної сім’ї.

Хто може бути патронатними вихователями? Хто може бути влаштований в патронатну сім’ю? Який термін перебування дитини в сім’ї патронатного вихователя? З цими та іншими питаннями ми звернулися до начальника служби у справах дітей Довбиської селищної ради Новоград-Волинського району Мирослави Буркацької.

- Пані Мирославо, що таке патронат?
- Патронат над дитиною — це тимчасовий догляд, виховання та реабілітація дитини в сім’ї патронатного вихователя на період подолання дитиною складних життєвих обставин.

Сімейний патронат допомагає дітям, які втратили батьків, або чий батьки не здійснюють своїх батьківських обов’язків через різні причини. Тут і батьківська недбалість або жорстоке поводження, ризик наразитись на це у подальшому, немовлята, від яких матері відмовились одразу після їх народження. Держава влаштовує таких дітей на тимчасове проживання та виховання у професійній патронатній сім’ї. Така форма сімейного догляду та виховання є альтернативою перебуванню дитини в інтернатному закладі.

- Хто такий патронатний вихователь?
- Патронатний вихователь — це особа, яка за участю членів сім’ї надає послуги з догляду, виховання та реабілітації дитини у своїй родині.

- А якою має бути сім’я патронатного вихователя?
- Це сім’я, в якій усі члени родини погодились, що один з її повнолітніх членів, який пройшов спеціальний курс підготовки, буде виконувати обов’язки патронатного вихователя на професійній основі.

- Хто може стати патронатним вихователем?
- Патронатним вихователем може бути громадянин України, який має досвід виховання дитини, відповідні житлові умови для надання послуг з догляду, виховання та реабілітації дитини у своєму помешканні.

- Які функції виконує патронатний вихователь?
- В обов’язки патронатного вихователя входить:

- забезпечення дитини житлом, одягом, харчуванням тощо;
- створення дитині умови для навчання, фізичного та духовного розвитку;
- співпраця з батьками та іншими законними представниками дитини задля подолання складних життєвих обставин у межах та у спосіб, визначений органом опіки та піклування;
- забезпечення надавання чи доступу до послуг, визначених договором про патронат над дитиною;
- сприяння контактам дитини з батьками, іншими законними представниками, родичами, окрім випадків,

коли батьки позбавлені батьківських прав або в судовому порядку обмежені у праві спілкування з дитиною

- Хто може бути влаштований в патронатну сім’ю?
- Покинуті чи знайдені діти; діти, залишені в пологовому будинку чи іншому закладі охорони здоров’я, або яких відмовилися забрати батьки чи інші родичі; діти, чий батьки пропали безвісти; діти з сімей, в яких існувала загроза життю чи здоров’ю; діти, за заявою їх батьків у зв’язку зі складними життєвими обставинами, що трапились в їх сім’ї. В одну сім’ю разом можуть бути влаштовані тільки діти, які є рідними братами та сестрами, або діти, які виховувалися в одній сім’ї.

- Який термін дитина перебуває у родині патронатного вихователя?
- Термін перебування дитини в сім’ї патронатного вихователя визначається відповідно до індивідуальних потреб дитини, виявлених обставин та їх впливу на стан дитини та не повинен перевищувати 3 місяців. В особливих випадках, за рішенням органу опіки та піклування, термін перебування під патронатом може бути подовжений, однак загалом не повинен бути більшим за 6 місяців.

- Які найжахливіші випадки порушень прав дитини були у Вашій практиці?
- Троє діток, які проживали на території нашої громади, були відібрані у матері, яка неналежно виконувала батьківські обов’язки, у зв’язку із загрозою для життя та здоров’я дітей. На даний час діти при доброму догляді та у безпеці.

- Чи актуальна нині таємниця усиновлення? Чи батьки приховують від дитини її минуле?
- Так, усиновлення визнане в Україні пріоритетною формою влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Таємниця усиновлення покликана захищати права та законні інтереси не тільки усиновлених дітей, але й усиновлювачів, адже держава завжди стоїть на захисті прав кожної дитини. В законодавстві України (ст.229-231 Сімейного кодексу) передбачено певні застереження, що допоможуть захистити таємницю усиновлення. Серед них:

- право усиновлювача бути записаним батьком (матір’ю) дитини;
- право на зміну відомостей про місце народження

та дату народження дитини;

- право на зміну прізвища, імені та по батькові усиновленої особи.

Приховувати чи не приховувати таємницю усиновлення - це справа кожного усиновлювача.

- Які Ваші прогнози щодо влаштування дітей у сім’ї у зв’язку з карантинном до кінця року?
- Виникає необхідність обстеження житлово-побутових умов проживання сімей з дітьми, особливо в зимовий період з метою соціального захисту дитини. При відвідуванні сімей дотримуються встановлених правил карантинних обмежень. Службою у справах дітей проводиться пошук громадян у патронатні вихователі. Однак, ми маємо розуміти, що такі батьки мають бути вакцинованими, як і кожен педагогічний працівник, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України № 1156 від 04 листопада 2021 р.

Від редакції. Не можна робити дітей іграшкою свого настрою. Виховуючи дітей, батьки виховують майбутнє нашої країни, майбутнє світу. Наші діти - це наша старість. Правильне виховання - це наша щаслива старість, погане виховання - це наше майбутнє горе, це наші майбутні сльози, це наша провина перед іншими людьми.

Якщо хтось з читачів зацікавився чи вирішив стати патронатним вихователем – звертайтеся до служби у справах дітей Довбиської селищної ради (сmt Довбиш, Новоград-Волинський район, вул. Поліська, 20). Контактний телефон – 097-908-67-56.

Дарина Весельська

ТРЕНДИ СУЧАСНОГО ТАТУ

З плином часу змінюється мода, з'являються нові тренди. Покоління Z характерне своєю енергійністю, креативністю та своєю чіткою непорушною позицією у житті. Тому не дивно, що одним з найяскравіших проявів креативу стало татуювання.

Татуювання – це давня культура мистецтва нанесення малюнків на тілі. Сьогодні ми спробуємо розібратися у чому його унікальність, чим воно характерне та які його особливості з допомогою представника сучасної молоді – Українця Руслана.

- **Чому у Вас виникло бажання зробити собі перше татуювання?**
- У мого батька багато татуювань, які мені дуже подобаються. Серед мого оточення був хлопець з татуюваннями, на які я також звертав увагу. Згодом, захотів собі одне, а потім ще. Не тому що це круто, а тому що це мені до душі.
- **В якому віці було Ваше перше татуювання та що на ньому зображено?**
- Перше татуювання я зробив собі через декілька днів після мого шістнадцятого дня народження. На ньому зображена дівчина в капюшоні з вовчої шкіри. Це татуювання символізує силу духу та вміння, за потреби, бути м'яким або сильним та суворим.
- **Як Ваші рідні до цього поставилися?**
- Їхня реакція була позитивною. Оскільки я був на той момент неповнолітньою особою, я запитав дозволу у батьків. Ми поспілкувалися, і вони були не проти.
- **Що змінилося у Вашому житті після татуювання?**
- Нічого не змінилося, окрім мого ставлення до татуювань, я захотів ще і ще! Зазвичай, люди дивляться та, мабуть, думають: «Боже, навіщо це, жаж!». Проте, я знаю, що є достатньо людей, які позитивно ставляться до тату. Всі ми різні і у кожного своє бачення щодо цього.
- **На даний момент скільки татуювань на Вашому тілі?**
- На даний момент на мені 20 тату. Можу сказати, що ця цифра надалі буде збільшуватись. Саме зараз я міркую над новим татуюванням та шукаю ідеї для майбутнього ескізу.
- **Який стиль у татуюванні Вам більше до вподоби та чим він характерний?**
- Зі стилів татуювань мені подобається Old School, традиційний, графіка та Dotwork. Наприклад, стиль Dotwork відрізняється тим, що тіні на малюнку виконані не звичайним тушуванням, а крапками. Це виглядає неймовірно цікаво. Old School та

- традиційний стиль трішки схожі, але в них тіні грубіші, ніж в інших стилях. Це помітна особливість, яка відрізняє від інших стилей, таких як реалізм чи Trash polka.
- **На якій частині тіла найбільшіше робити тату?**
 - Зрозуміло, що в кожної людини відчуття болю різне, але все ж є місця, котрі майже всім приносять доволі гострі відчуття. Це – голова, шия, обличчя, долоні, ступні та пахви. Спина, живіт, ребра, груди, руки, ноги менш болючі. Крім того, багато залежить від складності ескізу, його щільності зафарбування. Так, наприклад, на голові, шиї чи обличчі набагато болючіше буде даватися малюнок, в якому багато тіней, ніж малюнок, котрий має лише лінії.
 - **Чи є татуювання, про яке Ви шкодуєте?**
 - Ні, про жодне тату я не шкодую. Я з відповідальністю підходжу до вибору ідеї тату. Можу побачити ескіз і сказати, що він мені до душі, а незабаром чи через великий проміжок часу зробити його на тілі і ні про що не шкодуватиму. Тобто, якщо щось обрав, то я чекаю певний час. Якщо він мені не набрид, обов'язково зроблю татуювання. А скільки чекатиму, залежить від того, як сильно ескіз сподобався з самого початку.
 - **Яке татуювання Ви ніколи в житті собі б не зробили?**
 - Татуювання на «тюремну» тематику. Такі татуювання не раджу робити людям, які з цим не пов'язані. Якщо на Вас будуть такі татуювання, то людина, котра з цим пов'язана, може спитати чому Ви її зробили. Якщо Ви не пов'язані з тату такого напрямку, не знаходились в місцях позбавлення волі і не зможете відповісти, то та людина буде мати з Вас «спрос».

Анна Марія Рудзік

Рубрика «Загублені сторінки»

Микола Сціборський

Микола Орестович Сціборський (28 березня 1898, Житомир — 30 серпня 1941, Житомир) — український державний та військовий діяч, один з засновників ОУН, теоретик українського націоналізму, редактор періодичних видань «Розбудова нації», «Державна нація», «Сурма», Українське слово», публіцист, автор низки ґрунтовних праць з теорії та практики українського націоналізму, зокрема: «Робітництво і ОУН» (1932), «ОУН і селянство» (1933), «Націоналізм» (1935), «Національна політика більшовиків в Україні» (1938), «Демократія», «Сталінізм» (1938), «Україна і національна політика Советів» (1938), «Україна в цифрах» (1940, 1944) й «Нарису проекту основних законів (Конституції) Української Держави» (1939), почесний громадянин міста Житомир (посмертно).

Загинув у рідному місті від руки більшовицького агента.

Олег Богуславський

